

v Užhorodě, když určil J. E. souhrnný trest ve výměře vyšší než je součet všech jednotlivých v napadeném rozsudku shrnutých trestů. Tím porušil ustanovení §§ 517, odst. 1 a 518, odst. 7 tr. ř.

Čís. 5484.

Při ověřování totožnosti osoby v soudním ověřovacím protokolu zákon vyžaduje, aby každý z obou svědků stejně dobře znal osobu, jejíž totožnost potvrzuje.

Přechinu podle § 400, odst. 1 tr. zák. se v takovémto případě dopouští, kdo potvrzuje totožnost osoby, ač ji nezná, spoléhaje na to, že ji zná druhý svědek.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1936, Zm IV 298/35.)

Banka, od níž si chtěl obžalovaný J. S. vypůjčiti peníze, žádala záruku na nemovitostech. Obžalovaný J. S. dal si bez vědomí a beze svolení své tchyně A. V-ové, vlastnice nemovitostí, za spolupůsobení obžalovaného A. S. v advokátní kanceláři solicítátorem A. L. sepsati plnou moc, podle níž A. V-ová zmocňuje A. S., aby jejím jménem podepsal směnku a vkladní listinu, již A. V-ová svoluje, aby na jejích nemovitostech byl zapsán vklad zástavního práva ve prospěch banky. Tuto plnou moc a vkladní listinu dali obžalovaní v advokátní kanceláři podepsati neznámou ženou, kterou si za tím účelem zjednali a kterou vydávali za A. V-ovou. Poté odešli obžalovaní J. S., A. S. a A. L. i s onou neznámou ženou k okresnímu soudu a dali v ověřovacím rejstříku ověření podpis (otisk palce) oné neznámé ženy jako podpis A. V-ové, při čemž obžalovaní A. S. a A. L. fungovali jako svědci, potvrdivše totožnost oné ženy s A. V-ovou a udávše, že je jim oběma osobně známa.

Soud první stolice uznal tyto svědky, obžalované A. S. a A. L. za tuto posléze zmíněnou činnost vinnými přechinem padělání veřejné listiny podle § 400, odst. 1 tr. zák. Odvolací soud v této části rozsudek prvního soudu potvrdil.

Nejvyšší soud zmateční stížnosti obžalovaných A. S. a A. L. zčásti odmítl, zčásti je zamítl.

Z d ů v o d ů :

Obžalovaný A. L. uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a) tr. ř. námitkou, že není tu dána skutková podstata přechinu podle § 400, odst. 1 tr. z., poněvadž obžalovaný jednal dobromyslně, důvěřuje obecnímu podstarostovi A. S., jenž mu dotýčnou ženu představil jako A. V-ovou. Této námitce nelze přiznati oprávnění.

Obžalovaný L. doznal, že A. V-ovou neznal a že pouze důvěřuje druhému svědku totožnosti (A. S.) potvrdil, že V-ovou znal. Odvolací soud správně poukázal na zaměstnání a zkušenosti tohoto obžalovaného jako advokátského úředníka, jenž dobře věděl, jaký význam má potvrzení totožnosti osoby při ověření podpisu. Z toho plyne, že obžalovanému L.

muselo býti též známo, že bylo by obcházením zákona, který žádá, aby každý z obou svědků stejně dobře znal osobu, jejíž totožnost potvrzuje, kdyby se potvrzení totožnosti osoby v podstatě zakládalo pouze na znalosti jednoho svědka a kdyby druhý svědek svoji znalost o oné osobě zakládal pouze na prohlášení prvního svědka. Za těchto okolností obžalovaný L. nemůže se omlouvatí důvěřivostí, nanejvýš když si byl vědom, že zákon žádá v takovém případě úplnou jistotu o totožnosti osoby. Že tento obžalovaný takovou jistotu neměl, plyne z jeho vlastního zodpovídání. Výtka, že nebyla tu naplněna skutková podstata přečinu podle § 400, odst. 1 tr. z. po stránce subjektivní, je tedy bezpodstatná.

Čís. 5485.

Doručování soudních rozhodnutí pro soukromou stranu, i kdyby měla více právních zástupců, může se konati jen jednomu z nich; v žádosti strany, aby soudní rozhodnutí byla doručována jejímu nově ustanovenému právnímu zástupci, je implicitě obsažena i žádost, aby dřívější právní zástupce byl z doručování vyloučen.

Nejvyšší soud může sám řešiti právní otázku, zda se obžalovanému podařil důkaz pravdy, přezkoumal-li odvolací soud skutková zjištění soudu prvního stolice; nevadí, nepřezkoumal-li i zmíněnou otázku právní.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1936, Zm IV 562/35.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti R. K., obžalovanému z přečinu pomluvy, zmateční stížnosti soukromého žalobce zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost soukromého žalobce, jež uplatňuje důvod zmatku podle § 385, č. 1 c) tr. ř., napadá především výrok odvolacího soudu, že obžalovací spis byl soukromým žalobcem opožděně podán a že proto měl býti odmítnut. V tomto bodě dlužno zmateční stížnosti přisvědčiti.

Soukromý žalobce ustanovil nejprve svým právním zástupcem advokáta Dr. I. E., avšak později za trestního řízení, totiž dne 9. prosince 1929 oznámil soudu, že svým právním zastoupením pověřil advokáta Dr. A. G., a zároveň žádal, aby tento jeho zástupce byl o všech lhůtách a usneseních v trestním řízení uvědomován, čímž poukázal na ustanovení § 79, odst. 2 tr. ř. Podle tohoto prohlášení a vzhledem k tomu, že doručování soudních rozhodnutí pro soukromou stranu, i kdyby měla více právních zástupců, nemůže se konati vícekrát, byla v žádosti, aby soudní rozhodnutí byla doručována nově ustanovenému právnímu zástupci, implicitě obsažena i žádost, aby dřívější právní zástupce soukromého žalobce byl z doručování vyloučen. Proto výrok vyšetřujícího soudce ze dne 24. ledna 1930, kterým byl soukromý žalobce vyzván, aby ve lhůtě 15-ti denní podal obžalovací spis anebo navrhl doplnění doka-